חמרורים

הנשיאה־האלמנה

הושבעה ♦ אחר מרי אזרחי קצר, בעיקבות נסיונו של פרדיננד מארקוס לסלף את תוצאות הבחירות, וחודש אחר יום־הולדתה ה־53, כנשיאת הפיליפינים, **קוראסון** (״קורי״) **אקינו**, אלמנתו של בנינו אקינו, ראש־עירייה, מושל־מחוז וסנאטור לשעבר, שהיה מועמד בבחירות לנשיאות לפני 13

ראש־ממשלה פאלמה
אחרי נישואין פיקטיביים

נשיאה אקינו* ונשיא לשעבר מארקוס
אחרי מרי אזרחי קצר

שנה ושנרצח על־ידי אנשי מארקוס בקיץ 83׳. כאשר שב מגלותו בארצות־הברית. אקינו, בתו של בעל מטעי קנה־סוכר, היא בוגרת אוניברסיטה אמריקאית (מתמטיקה וצרפתית), שזנחה את לימודי המישפטים שלה בגיל 23 לטובת נישואיה עם אקינו. לו ילדה חמישה ילדים.

● ● ●

פעם בארבע שנים

נחוג ♦ יום־הולדתו ה־50 של **דב לאוטמן**, תעשיין טכסטיל, כיום מנכ״ל דלתא (ובעבר מנכ״ל גיבור וסב־רינה), יו״ר הוועד־הפועל של התאחדות התעשיינים ומועמד מועדף לרשת את מקומו של אלי הורביץ כנשיא ההתאחדות. המיוחד בימי־הולדתו של לאוטמן, שהוא מהנדס מכונות במיקצועו ואב לשני בנים: יום־הולדתו חל ב־29 בפברואר. כך שרישמית הוא יכול לחוג אותו, למעשה, רק אחת לארבע שנים.

● ● ●

20 אלף קריקטורות

נחוג ♦ יום־הולדתו ה־75 של **יוסף רוס**. מעצב גראפי ומראשוני הקאריקטוריסטים בארץ (בעל תעודת־חבר מס׳ 4 באגודת־העיתונאים), שפיר־סם. במשך 50 השנים האחרונות, יותר מ־20 אלף קריקטורות ב־14 עיתונים ישראליים. רוס, יליד בלגיה, שגדל בהולנד, נטש את לימודי־הרפואה שלו בברלין הגרמנית, שאותם מימן בציורי קריקטורות. עם עלית הנאצים לשיל־טון, עלה ארצה, ובה הפך את תחביבו למיקצוע.

● ● ●

שוער וזמר

נפטר ♦ ממחלת הסרטן, בגיל 35, **הרצל קבילio**. שהיה במשך 10 שנים (עד שעבר, לפני שנה, להפועל ירושלים) השוער־הכוכב של מכבי יפו. קבילio, יליד עיראק ואב לשניים, השתתף ב־254 מישחקי ליגה, אך גם שלח ידו בחיבור שירים (לירושלים הלכתי, עוד שבת של כדורגל) ובה־שמעתם.

● ● ●

מחלץ הסטודנטית

נרצח ♦ ביריות אקדח, במרכז שטוקהולם, בירת שוודיה, **אולוף פאלמה**, 59, ראש־ממשלת שוודיה. פאלמה, שהחל את דרכו בממשלה כשר־חינוך, היה לראש־ממשלה (בפעם הראשונה משלוש תקופות־כהונה) ב־גיל 42. בהשכלתו היה מישפטן והתפרסם בגיל 22 כאשר נשא, בנישואין פיקטיוויים, סטודנטית צ׳כית לאשה, כדי לחלצה מארצה. אחרי שהתגרש מן הסטודנטית, כמוסכם מראש, נשא את ליסבת, פסיכולוגית־ילדים ולימים אם שלושת בניהם. שגם היא נפצעה מיריות המתנקשים.

● ● ●

אבי הפרופסורית

נפטר ♦ בתל־אביב, בגיל 80, **ישראל כהן**. עורך וסופר. מחברם של 29 ספרים (האחרון בהם על חילופי

שוער קביליו
אחרי 254 משחקי ליגה

מיכתביו עם דויד בן־גוריון וש״י עגנון). כהן, אביה של חוקרת הסיפרות הפרופסור נורית גוברין, החל את דרכו בארץ כחבר בקבוצת חולדה• ושימש משך 22 שנים כעורכו של שבועון מפא״י (קודמתה של מיפלגת העבודה), הפועל הצעיר, שנסגר בשנת 1970, עת יצא כהן לגימלאות. לאחריהן עוד הספיק להיות יו״ר אגודת־הסופרים.

* סופר אחר. החבר עד היום הזה בקבוצת חולדה שבשפלה: עמוס (באור התכלת העזה) עוז.

במדינה

(המשך מעמוד 7)

שלווה ועניינית. כך גם מראה פניו של דמיאניוק. הוא הקשיב בעניין, כאילו שמע בפעם הראשונה בחייו מה עשה אותו אדם רחוק, בטרבלינקה הרחוקה.

אחר־כך החווירו פניו מעט בכל זאת, עת הכריז בהתרגשות כי מעולם לא היה נאצי, מעולם לא ביקר בטרבלינקה. הוא היה אוקראיני שהתגלגל לארצות־הברית ומשם שלח חבילות לאשתו שנותרה מאחור, באוקראינה.

מייד לאחר מכך שב הסומק הרגיל ללחייו של דמיאניוק ובחצר הרחבה, בדרך אל ניידת־המישטרה שעמדה להוביל אותו בחזרה לתא המאסר, הוא אף פרץ בצחוק קולני.

צה״ל
המסע אל ארץ כנען

כך הועלו עצמותיו של איש סיירת־השריון

כאשר הובא בסוף השבוע שעבר לקיבורה בקיבוץ אילון שעל גבול הלבנון בנם הבכור של חברי הקיבוץ הניה ושלמה רוינה, רב־טוראי יעקב רוינה, איש סיירת־השריון, שנלכד במארב מצרי בקו בר־לב לפני 17 וחצי שנים, ונחשב מאז כנערך, נחשפה פרשה שבה תרם עיתונאי, במהלך עבודתו, את חלקו בפיתרון בעיה אנושית נכבדה.

היה זה אורי אבנרי, עורך העולם הזה, כפי שמיהרה להודיע סגן־אלוף שלומית כרמי, ראש מרכז איתור הנעדרים של צה״ל, שסיפק לה את המידע שהוביל לאיתור גופתו של רוינה.

תיקווה כמוסה. אבנרי, בעצמו חייל קרבי במילחמת־העצמאות, לא שכח מעולם לנצל כל הזדמנות בפגישותיו ברחבי עולם לסייע באיתור חיילי צה״ל נעדרים או שבויים.

לכן, כאשר ביקר באפריל 78׳ בקאהיר, גם מיהר, מתוך תיקווה כמוסה, לבקר בבית־הקברות הצבאי הענקי שבעיר־המתים הקאהירית. הפרושה לרגל מצודת צלאח אל־דין העתיקה, החלושת על קאהיר רבתי.

כשהחל מהלך בבית־הקברות, על אלפי קיברי החיילים המצריים שלו, חללי 35 שנות מילחמה מצרית־ישראלית, כיוון אותו חושו לאחת הפינות של בית־הקברות. ואכן, נתקל שם בלוח־שיש גדול, שנשא את הכתובת הערבית: ״כאן קבורים הרוגי האויב.״

מילוי צו. במישרד המרכז קראו את הכתבה (העולם הזה 12.4.78), תייקו אותה בתיקם של 136 הנעדרים בחזית המצרית (כולל 69 מלחי הצוללת דקר) ושכחו את העניין.

מי שלא שכחה היתה סגן־אלוף כרמי. שכתבתו של אבנרי הדליקה אצלה נורה אדומה. כרגיל במנגנון ביורוקרטי, ועוד של שתי מדינות, לקח הרבה זמן רב מאוד. אבל לבסוף נשא פרי הלחץ על הוועדה הישראלית־מצרית, המטפלת גם בנושאי הנעדרים.

וכך יכלו לעמוד, בשבוע שעבר, האלוף גד נבון, הרב הצבאי הראשי של צה״ל, תת־אלוף אלי דקל, סגן ראש אגף כוח־אדם בצה״ל, וסגן־אלוף כרמי לרגלי קיברו המצרי של רב־טוראי יעקב רוינה ולמלא אחרי צו, שאותו הורה כבר יעקב הראשון, לפני כמעט 3000 שנה: ״והעליתם את עצמותי מזה... בארץ כנען. שמה תקברני.״

מיפלגות
לילה ראשון בלי אבא

כולם צופים אלימות בוועידה הבאה של חרות

כתבי המיפלגות עסוקים בימים אלה עד מעל לראשם: תנועת החרות, אחת משתי המיפלגות העיקריות במדינה, מתכוננת לוועידתה, שתיפתח ביום הראשון הקרוב.

העסקנים ממלאים אותם בחומר־רקע, בהדלפות על בריתות ועל יריבויות פנימיות, מתחננים ששמם יוזכר בעיתונים. בתיקווה שהדבר ישפר את סיכוייהם בוועידה, ומפיצים שמועות לרוב — לא כולן נכונות.

המשקיפים המיפלגתיים הגיעו למסקנה כבר מזמן, כי לכל ההערכות על יחסי הכוחות הפנימיים, הצפויים בוועידה, אין כל שחר. הסיבה היא פשוטה ביותר: רק פחות ממחצית הצירים שייכים לגרעינים הקשים של אחד המחנות במיפלגה, ורק ביחס אליהם ניתן לחזות מראש כיצד ינהגו. באשר לרוב הצירים — איש אינו יודע כיצד ינהגו, כמי יתנו את אמונם בכל אחת מן ההצבעות, איזו רוח־תזזית או קפריזה תאחז בהם בכל אחד מימי הוועידה.

זו היתה גם בדיוק הסיבה לתופעה המוזרה. שנתגלתה בשבוע שעבר. באשר כל אחד מן המחנות הודיע על נצחונו בבחירות הפנימיות. כל מחנה ייחס לעצמו צירים שאיש אינו יודע מה נאמנותם, וסיכום כל ההצהרות העלה כי בתנועה חברים 150 אחוזים.

שלושה ועוד שלושה. מישטר המחנות והחשדנות ההדדית ביניהם נתן אותותיו גם בצוות לישכת הרוב־רות של הוועידה. לתפקיד הוזעקו שלושה אנשי מיקצוע, שתפקידם לצבוע בגוונים נעימים ככל האפשר את מה שיתרחש בוועידה.

משה אילת, שמונה להיות ראש צוות־הרוברים, אביתר בן־צדף, הממונה על תיקשורת חו״ל, יצחק שתיל, שעל התיקשורת האלקטרונית. יודעים שעבודתם לא תהיה קלה. כל נסיונותיהם להצביע על כך שחרות היא תנועה עממית, תוססת ודמוקרטית, ייבלעו בקולו של מטח־האגרופים הראשון, בקטטה הראשונה שתפרוץ בין הצירים.

וקטטות כאלה, על פי נסיון העבר, צופים כולם.

העובדה היחידה שתסייע לשלושת הרוברים היא שאין הם שייכים לאף אחד מן המחנות במיפלגה. כך, לפחות, לא יהיו הם עצמם מעורבים בבריונות הפנימית הצפויה.

אולם לשלושתם צורפו עוד שלושה רוברים, שיעסקו בתיקשורת הכתובה. כולם מזוהים עם אחד מהמחנות: יוסי ברון (מחנה־לוי), לימור ליבנת (מחנה־שרון) ויוסי קיסטר (מחנה־ שמיר). לשלושה אלה צפויים חיים קשים. מה שלא יעשה מי מהם, הוא יאשם על־ידי המחנות היריבים במשוא פנים ובעזרה סמויה למחנהו.

מחזות מבישים. מכל מקום, גם בחוגי־חרות כבר השלימו עם כך שב־טלוויזיה הישראלית והעולמית ישודרו מחזות מבישים מוועידתה של התנועה הדמוקרטית־תוססת־עממית.

מרחיקי־הראות אף סבורים, כי ציוני־תי הטלוויזיה הזרים ימלאו במראות האלימות את מחסניהם, וישלפו את התצלומים ברגע המכריע ביותר.

״ככה זה״, אמר אחד מאנשי מנגנון הוועידה. ״זוהי הוועידה הראשונה אחרי פרישתו של המנהיג, מנחם בגין, שכולם כיבדו את סמכותו. על מישקל השיר לילה ראשון בלי אמא – זה יהיה לנו הלילה הראשון בלי אבא.״ הלילה בו אחד המתקוטטים או המותקפים בוועידה השבוע יתמנה בעתיד כראש־הממשלה.

מחגענגים לפולאק

ב כלא רמלה כבר מתגעגעים למנהל הקודם, יוסף פולאק. פולאק, שהודח, בעיקבות בריחתו של צבי גור, נחשב כמנהל־כלא טוב ומסור, והאסירים אהבו אותו מאוד. האסירים טוענים כי כבר אפשר לחוש את ההבדל בתנאים. לדיבריהם, הוגבלו זכויותיהם מאז עזב פולאק, ואין להם ״אבא״.

אחד הסיפורים על פולאק, שהיה לפולקלור בכלא, הוא על אסיר מסוכן שכונה על־ידי האסירים ״השוחט״. אסיר זה היה ידוע כאלים מאוד, והיה תוקף כל מי שפגע בו. בגלל הפחד שהטיל על סביבתו נהגו לכלוא אותו, בדרך כלל, בתאים המכונים ״איקסים״. בבידוד מוחלט. הוא הועבר מכלא לכלא, וכאשר הגיע לכלא־רמלה הזמין אותו פולאק לראיון.

פולאק ניהל איתו שיחה ארוכה, ושאל אותו על עברו. האסיר סיפר בגילוי־לב על התנהגותו ועל הכינוי שמכנים אותו חבריו. פולאק הציע לו הצעה נועזת: ״אם אתה מבטיח להתנהג בסדר, אני מוכן להוציא אותך מהבידוד ולתת לך להחליט בעצמך היכן תתגורר בכלא — בתנאי שתבטיח לי, מילה של גבר, שאתה מתנהג כמו שצריך!״

מודח פולאק
״השוחט״ מתנהג יפה

האסיר, שהופתע, לחץ את ידו של המנהל ועבר להתגורר בתא רגיל, יחד עם אסירים אחרים. התנהגותו הפתיעה את כולם. הוא לא תקף איש ולא נהג באלימות.

אחרי תקופה מסויימת החליט פולאק כי הגיע הזמן להמשיך בשיקומו של האסיר. הוא החליט לתת לו חופשה. אולם המישטרה ומוסדות אחרים התנגדו לכך בתוקף. פולאק לא נכנע. הוא הציג אולטימטום לכל המוסדות: ״או שתאשרו לאסיר הזה חופשה, או שאני מתפטר.״ הדבר עזר, והאסיר זכה בחופשה של 48 שעות.

מעולם לא התנהג אסיר טוב יותר בחופשה מאשר ״השוחט״. הוא חזר לכלא שש שעות לפני הזמן, כדי להוכיח למנהל שהוא ראוי לאמון שניתן בו.

כיום מנהל אסיר זה את כל תוכניות־החינוך בכלא איילון. הוא הוכיח את מה שפולאק רצה להוכיח: שלאסיר יש מילת־כבוד, ושאפשר לסמוך עליו. חבל רק שצבי גור עירער קצת את התיאוריה הזאת.

אילנה אלון ■